

Een ongewone donderdagavond – Frank Heinen

Het was donderdagavond 29 december 2016. Het vroom en het was mistig. Evengoed had een kleine groep van 8 enthousiastelingen (Esther Griffioen, Marcel Zwezerijnen, Peter Nibbelke, Eddy Spreeuwers, Kristel Peters, Henk Hofman, Rob van Dijen en Frank Heinen) van de Loopgroep Houten zich om 19.30 uur verzameld aan de Grootslag om het wekelijkse rondje richting Nieuwegein te lopen. Via het Tiellandtspad en de Troubadoursborch liep het groepje onder de rondweg door en langs de Utrechtseweg richting Nieuwegein.

Peter liep vanavond een wat kortere afstand en ging vlak na Down Under linksaf, richting de – overbekende – brievenbus van het posten tijdens de vlinderloop.

Esther vertelde dat ze samen met Marcel de 'Derde Kerstdagloop' had gelopen in Arnhem. Eddy zei dat hij deze dagen tussen kerst en oud en nieuw niet altijd even veel deed. Echt tijd om nu de donderdagavondloop te doen. Frank vertelde dat ie vanmiddag in de Cine-lounge naar de nieuwste Star Wars film Rogue One was geweest. Eddy zei dat hij daar ook net heen geweest was, maar één dag eerder.

Het groepje liep de fietserstunnel in en vervolgens de brug op richting Nieuwegein. Normaal gesproken trekken enkelen hier nog een extra sprint, maar het zal de kou en de mist geweest zijn die blijkbaar het enthousiasme daarvoor temperden. Halverwege de brug ging het hele gezelschap naar rechts. In dit bosrijke stukje richting het Amsterdam Rijnkanaal trok het mistgordijn verder dicht. Slechts de lichtjes van de lopers zorgden nog voor een klein beetje schijnsel in de donkere avond.

Met een bocht ging het links langs de picknickplek heen. Vervolgens arriveerde iedereen bij het tweede sprintstukje langs het kanaal. Alleen Eddy liep hier wat harder dan de rest vooruit.

Vlak na de carpoolplek kondigde Rob aan dat hij bij de Staart linksaf ging. "Ik maak mijn laatste kilometers van dit jaar aanstaande zaterdag. Wie ik niet meer zie alvast fijne dagen." Esther voegde zich bij hem om ook bij de Staart linksaf te slaan en zo vervolgden Marcel, Kristel, Eddy, Frank en Henk hun weg op het lange stuk rechtdoor.

Op dit brede, maar gehele onverlichte stuk weg trok de mist vrijwel meteen een rookgordijn op dat zo dicht was dat je nog geen 10 meter zicht meer had. "Nu zie ik bijna helemaal niets meer. Mag ik voorop lopen? Dat scheelt nog" zei Kristel. Zo gebeurde.

"Jongens, in de verte komt er iets aan", zei Henk, doelend op twee lichten verderop op de weg. Marcel, Kristel en Henk liepen nu voorop en Eddy met Frank

er iets achter. "Dus jij hebt de Star Wars film zojuist gezien", zei Eddy. "Jij zit vast nog helemaal in die sferen." "Absoluut", zei Frank.

Inmiddels was duidelijk dat de mist voor enig gezichtsbedrog had gezorgd. Henk had gezezen op de twee lichten in de verte. Dat bleken gewoon de lampen te zijn van het die-renpension aan de weg, waar de groep nu langs liep. Een grote verlichte boot kwam nu vanaf de andere kant voorbij op het Amsterdam Rijnkanaal. Toen die voorbij was, was het weer aardedonker.

“Als je hier met de testloop loopt, loop je nog een heel stukje sneller dan dit”, zei Frank. “Daar moet ik nu even helemaal niet aan denken”, zei Eddy.

Henk had zich iets terug laten zakken naar achteraan in het groepje en zei: “Even tijd voor een sanitaire stop. Ik haal jullie wel weer in.” De groep liep door, maar dat was maar heel even. “Dat is niet handig zo, met die mist”, zei Kristel. “Laten we even wachten”.

“De combinatie hardlopen in de mist en een bril dragen is geen gelukkige”, zei Frank, die zijn bril nu afpoetste.

De groep keek nu de andere kant op, in afwachting van Henk. Even later doemde er vanuit de verte een lampje op. Een klein lichtje maakte zich los uit het duister. Het werd steeds groter. Maar dat lampje ... was niet het lichtje aan de rechterarm van Henk...

Nu pas bleek dat het licht onderdeel was een veel groter geheel. Een enorm gevaarte, een vreemd voertuig, stond daar op de Heemstedseweg. Door de mist waren de vormen slecht te ontwaren, maar het leek het meest op een metalen gedrocht, met eigenaardige uitsteeksels in vreemde, gelige kleuren. De vorm was eerder breed dan lang, zoals het daar stond langs het kanaal.

Plotseling startte er een oorverdovend geluid, als van een soort sirene. Iets wat leek op een loopplank maakte zich los uit het voertuig. Via traptreden liepen vreemde wezentjes naar buiten. De wezentjes waren vrij klein van stuk. Het waren een soort dwergen die eruit zagen als een kruising tussen een Gremlin en een Furby. Zwijgend liep een aantal van hen op de vier verbouwde Loopgroepers af en greep hen beet. Hoewel klein waren ze toch heel sterk. En met veel... Je verzetten was niet mogelijk.

Dat alles had zich in luttele tijd afgespeeld. Marcel, Eddy, Kristel en Frank werden meegevoerd naar binnen. Meteen daarna was duidelijk dat het ruimteschip, of wat het ook was, ging bewegen. En met een duizelingwekkende snelheid. Het leek dat die beweging zich niet afspeelde in de lucht. Maar in het water.

Binnenin bevond zich allerlei elektronische apparatuur. De ruimte was verrassend groot te noemen. De Loopgroepers kwamen alle vier los van elkaar terecht in een soort verblijfsruimtes, die duidelijk afgeschermd waren van wat je een soort cockpit zou kunnen noemen. In elke verblijfsruimte waren ook tientallen wezentjes aanwezig.

In de cockpit zaten een viertal iets grotere mannetjes met een geel gekleurd petje op. Zij bestuurden het voertuig. Links van de vier zat verder een figuur met een hoofd als een pad. Rechts ervan zat een soort rechthoekige machine, die voortdurend aanwijzingen gaf aan de vier mannetjes met de gele petjes, die elk van die aanwijzingen nauwgezet uitvoerden.

De snelheid moest duizelingwekkend hoog zijn. Het duurde niet heel lang of het voertuig kwam tot stilstand. Via de loopplank werden de vier weer naar buiten gedreven. Alles, de mist, het Amsterdam Rijnkanaal, het hardlopen, het was allemaal verdwenen. Ze waren nu gearriveerd in een soort eindeloos grote hal. Het voelde als buiten, maar er was geen hemel. Er was een soort stenen plafond, heel hoog in de lucht. Voor hen op de grond waren honderden mannetjes bezig een soort steen te hakken met een houweel. Marcel, Eddy, Kristel en Frank werden gedwongen hetzelfde te gaan doen. Het was allemaal zo snel gegaan dat er helemaal nog geen tijd was geweest om te bedenken hoe ze hier weer uit zouden kunnen komen.

“Zo ver kunnen ze toch niet voor zijn”, dacht Henk. Terwijl hij dat dacht keek hij naar rechts in het water. “Wat was dat dan?” Het was net of hij daar een groot geel vlak zag met eigenaardige uitsteeksels. Dat kon toch niet? Hij geloofde zijn ogen niet. Op het Amsterdam Rijnkanaal voeren toch geen onderzeeërs? Even zo snel als Henk het gevaarte gezien had, was het weer weg.

“Hè, ze zouden toch wel op hem wachten? En dan toch niet pas op het eind?” Toen hij dat dacht ging ineens zijn lampje uit. Zomaar. “Raar”, dacht Henk. “Het brandde ook nog niet flets, dus het kon geen lege batterij zijn. Zou er zo veel vocht in het lampje getrokken dan?” dacht Henk.

Iets verder weg doemden nu de lichten op van het huis op de hoek, waar je in de zomer ook een kopje koffie kunt drinken. Henk keek naar links, de Veerwagenweg af. De weg was leeg! Hoe kon dat? De groep zou onder deze omstandigheden toch zeker niet rechtdoor zijn gelopen tot de Schalkwijkse brug!?

Wat moest hij doen? 112 bellen? Hij had net een soort onderzeeër gezien in het kanaal, wat niet kon. Het was abnormaal. En de andere lopers, ze waren gewoon verdwenen. Toch 112 bellen? Colinda bellen? En dan? Met een warrig of paniekerig verhaal komen? Eerst maar teruglopen, Houten weer in, richting de tunnel. Hier was het in ieder geval weer enigszins verlicht. Nu kwam hij op het punt waar de hockeyers altijd oversteken. Gelukkig heeft de hockey de oprit van de parkeerplaats aan de andere kant. Anders was het niet te doen op zaterdag met de Vlinderloop, met de drukte.

Op het hockeyveld links hadden we van de zomer nog grondoefeningen gedaan. Zinloze gedachten waren dat nu. Er waren veel ergere dingen aan de hand. Nu liep Henk de tunnel in. Met dat hij naar beneden liep viel ineens in de tunnel al het licht uit. Het was direct aardedonker. Verdorie, ook dat nog. Henk kwam weer omhoog de tunnel uit. Overal om hem heen was het donker, dit leek een grote stroomstoring. Verder over het valse plat en daarna het rechte stuk langs de politiepaarden. Hij moest bellen; hij wist het nu zeker. Hij stopte en haalde zijn mobiel te voorschijn. Hij zette 'm aan. Dood! Niets! Zijn mobiel deed het niet. Terwijl die, toen hij vertrok, nog helemaal vol was. Dit kon niet. In het aardedonker liep Henk door. Nu kwam hij bij het knikje naar links in de weg. Bijna bij de kruising. Plotseling gingen de lantaarnpalen weer aan. “Twee lantaarns in midden tempo” kwam er nu in Henk op. Voor zich zag hij de kerktoren van het Oude Dorp.

“Langzaamste tijd ooit op de donderdagavondloop vanwege sanitaire stop” zei Marcel grijnzend, die met de anderen op de hoek van de kruising Veerwagenweg – Houtense Wetering stond te wachten. “Geintje Henk”, zei Marcel, terwijl hij Henk vriendschappelijk op de schouder klopte. Verbouwereerd keek Henk hem aan.

Toen keek Henk om, richting het Kanaal. Hij zag een blauw licht. “Grote groep lopers hadden we weer met de Linschotenloop hè?”, zei Marcel. Op de groepsfoto gaan we zien of het dit jaar een record was” zei hij. “Kwestie van tellen”. “De groepsfoto komt vast in de nieuwsbrief” zei Eddy. “Toch Henk?”. Henk keek naar het blauwe licht in de verte. Dat was van één van de windmolens natuurlijk. “Henk?” zei Marcel. “Eh, ja...”, zei Henk. “De foto komt in de nieuwsbrief. In de eerstvolgende nieuwsbrief”.